

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie skazanego **M. P.** o wydanie wyroku łącznego
po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2025 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 532 § 3 k.p.k.,
wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku
Sądu Okręgowego w Krakowie z 17 września 2024 r. sygn. akt IV Ka 538/24,
zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie
z 12 grudnia 2023 r. sygn. akt II K 998/21/P
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie wyrokiem łącznym
z 12 grudnia 2023 r. sygn. akt II K 998/21/P w sprawie M. P. skazanego
prawomocnymi wyrokami wskazanymi w pkt 1) do 12) części wstępnej, na
podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 81 ust. 1 ustawy z
dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych
udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym

postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach:

- Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z 10 października 2016 r. sygn. akt II K 337/15/N (pkt 10 w części wstępnej wyroku) oraz
- Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z 4 listopada 2016 r. sygn. akt II K 171/15/N (pkt 11 w części wstępnej wyroku), wymierzył skazanemu M. P. karę łączną 6 lat (sześciu) i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku).

Ponadto na zasadzie art. 577 k.p.k., sąd I instancji zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

- od 23 września 2015 r. do 4 listopada 2015 r., od 14 listopada 2015 r. do 17 listopada 2015 r. i od 22 listopada 2015 r. do 2 marca 2016 r. tj. okres tymczasowego aresztowania w sprawie II K 337/15/N;
- w dniu 19 sierpnia 2014 r. godz. 1:00 do 11:20, tj. okres zatrzymania w sprawie II K 171/15/N oraz okresy odbytych już kar z wyroków podlegających łączeniu (pkt II wyroku).

Sąd I instancji, na zasadzie art. 576 § 1 k.p.k., w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawił do odrębnego wykonania (pkt III wyroku).

W zakresie wyroków opisanych w pkt 1 do 9 oraz pkt 12 części wstępnej wyroku na zasadzie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego (pkt IV wyroku).

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z 17 września 2024 r. sygn. akt IV Ka 538/24, na skutek apelacji oskarżyciela publicznego i obrońcy, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że (pkt I wyroku):

1. uchylił punkt I, II i III,
2. z punktu IV wyeliminował wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie w sprawie II K 138/15/P,
3. stwierdza, że kara łączna orzeczona w wyroku II K 337/15/N traci moc,
4. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego dla

Krakowa - Nowej Huty w Krakowie sygn. II K 337/15/N i II K 171/15/N oraz Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie sygn. II K 13 8/15/P, wymierzył skazanemu M. P. karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

5. na mocy art. 90 § 2 kk w miejsce jednostkowych środków karnych w postaci zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie o sygn. II K 171/15/N i Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie o sygn. II K 138/15/P wymierzył skazanemu M. P. łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 4 (czterech) lat.

Ponadto na zasadzie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej wyżej w punkcie I.4 kary łącznej pozbawienia wolności, zaliczył okresy pozbawienia wolności:

- a. od 9 września 2015 r., godz. 13.05 do 4 listopada 2015 r., godz. 13.05,
- b. od 14 listopada 2015 r. godz. 13.05 do 17 listopada 2015 r. godz. 13.05,
- c. od dnia 22 listopada 2015 r. godz. 13.05 do 2 marca 2016 r., godz. 13.50,
- d. w dniu 19 sierpnia 2014 r. od godz. 1:00 do godz. 11:20,
- e. od 16 kwietnia 2021 r., godz. 23:06 do 21 lipca 2021 r., godz. 00:00 (okres pozbawienia wolności poza granicami kraju),
- f. od 22 lipca 2021 r., godz. 0:00 do 21 marca 2022 r., godz. 0:00 (okres odbytej kary w sprawie II K 138/15/P),
- g. okres odbywanej aktualnie kary od 22 marca 2022 r., godz. 0:00 do 17 września 2024 r.

Sąd II instancji, na zasadzie art. 576 § 1 k.p.k., stwierdził, iż w pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt III wyroku). W pozostałej zaś części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt IV wyroku).

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku: tj.

1. art. 63 § 4 k.k. polegającą na braku rozstrzygnięcia przez sąd II instancji w zakresie zaliczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i ustalenia rzeczywistego okresu zatrzymania prawa jazdy;
2. art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k., poprzez orzeczenie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności;
3. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.:
 1. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., a w konsekwencji art. 607e § 1 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie w toku orzekania wynikających nawet z uzasadnia wyroku Sądu Okręgowego informacji wskazujących, że skazany został przekazany do Polski, w ramach realizacji europejskiego nakazu aresztowania nie obejmującej jako podstawa przekazania wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie w sprawie II K 138/15/P oraz w sytuacji braku zrzeczenia się przez skazanego prawa do korzystania z tzw. zasady specjalności, a następnie połączenie wyżej wymienionej kary i wymierzenie kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności;
 2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 577 k.p.k. w zw. z art. 607f k.p.k., poprzez nierozważenie i niedoniesienie się do zarzutu obrońcy skazanego w przedmiocie braku zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu faktycznego pozbawienia wolności w państwie wykonania nakazu, w związku z przekazaniem, tj. całego okresu pozbawienia wolności na terenie Republiki Irlandii;
 3. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 577 k.p.k. w zw. z art. 607f k.p.k., poprzez nierozważenie i nieodniesienie się do wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu faktycznego pozbawienia wolności w państwie wykonania nakazu tj. okresu pozbawienia wolności na terenie Norwegii, pomimo wniosku obrońcy znajdującej się w piśmie z 4 października 2022 r.;

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak odniesienia się przez sąd II Instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku do stanu zdrowia skazanego;
5. art. 434 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak zbadania przez Sąd Okręgowy w Krakowie czy nowy wyrok łączny stanowi orzeczenie na korzyść oskarżonego.

Ponadto obrońca, podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wobec ww. skazanego okazał się bezzasadny.

W przypadku wniesienia kasacji Sąd Najwyższy na mocy art. 532 § 1 k.p.k. ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Ta regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Przy tego rodzaju wniosku jednocześnie należy mieć na względzie zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, o której mowa art. 9 k.k.w. Wobec istnienia powyższej zasady zauważyć zatem należy, iż możliwość przewidziana w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie aprobuje stanowisko utrwalone w orzecznictwie, a mianowicie, iż: ze względu na wyjątkowość instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., wstrzymanie prawomocnego orzeczenia powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 listopada 2003 r. sygn. IV

KK 347/03; z 22 stycznia 2020 r., sygn. III KK 5/20 oraz z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22). W świetle powyższego zauważyć i podkreślić zarazem należy, iż następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już z pobieżnej analizy kasacji wynikałaby ewentualność jej przyszłego uwzględnienia.

Tymczasem analiza materiałów postępowania oraz wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia w sprawie ww. oskarżonego – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia wyjątkowych okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]